

Obsah

Editoriál	3
Rande za zborovňou	4
Pohľad do zrkadla	7
(NE)Kultúra	8
Zamyslenie	14
Naše cesty za poznaním	18
Úspechy našich žiakov	24
Z našej tvorby	26

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vychádza s láskavou podporou p. Schmiedla.

Ďakujeme p. prof. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc.
1. číslo, február 2011. Predajná cena 0.50 Eur.

Obálka: Matej Laky

Pedagogický nadhľad: Mgr. Monika Áčová

Redakčná rada:

prima: Jakub Kočalka

tercia: Michaela Glasnáková, Albína Háršiová, Zuzana Lenártová

kvinta A: Ivana Gajdošová, Lukáš Papay, Karin Untermayerová

sexta: Michaela Bačová

II.A: Simona Kavecká, Tomáš Barica

oktáva: Hana Miháľová

Externí prispievatelia: Alexandra Tošić, Kejti Fialová

Editoriál

Rozcestovaný GAB – tak by sa dalo charakterizovať dianie v našej škole za posledné týždne. Lyžovačka tercie, týždenný jazykový pobyt v Anglicku, exkurzia do švajčiarskeho Cernu či pracovné stretnutie profesorov a študentov v Anglicku v rámci projektu Mladí reportéri. Aspoň je vidieť, že sa niečo deje a to je dobré.

Dobré... práve som sa pozastavila nad týmto slovom. Vytvorila sa mi asociácia: dobré – publicistický štýl – úvodník. Možno to vyznieva ako profesionálna deformácia učiteľky slovenčiny, ale nech! Uvedomila som si totiž, že predou mnou leží časopis, ktorý je bez negatívnych informácií, škandálov, ohováraní... a podáva skutočný obraz o našej práci. O práci učiteľov aj študentov. Podôb má veľa: súťaže a olympiády, projekty, exkurzie, krúžky, ale i bežný deň v škole. Všetkým patrí úprimná vďaka.

Dobré veci vraj posúvajú človeka dopredu. Členovia žurnalistického krúžku sa preto rozhodli vydávať školský časopis aj v internetovej podobe. Stačí si kliknúť na www.gabsenec.edu.sk Budeme radi, ak váš záujem o časopis bude aspoň taký ako doteraz. Svoje články, postrehy, nápady môžete posielat' na gymkac@gmail.com.

za tím žurnalistov prof. Áčová

Úsmevne na úvod

Učiteľ: „Čo je chlorofyl?“

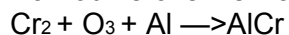
Žiak: „Niečo medzi žeriavom a vtákom.“

Pri odpovedi z biológie: „Šestonedelie je smrteľná choroba.“

Učiteľka: „Palo, čo robíte?“

Žiak: „Strihám si nechty.“

Na hodine chémie žiak píše rovnicu:

Učiteľka: „A kyslík si kde nechal?“

Žiak: „Vyfučal, ne?“

Rande za zborovňou

Tentokrát sme vyspovedali „Pala“ Podolského, známeho ako rapera Adrema zo skupiny Regiment, bývalého študenta GABu. Opýtali sme sa na jeho študentské časy, plány po škole aj jeho kariéru.

Kedy si odišiel z ústavu?

Z ústavu??? Maturoval som, ak si dobre pamätám, v roku 2005.

Na ktorých učiteľov si najviac spomínaš?

Rád si spomínam na viacero z nich. Prvou triednou mi bola p. p. Augustovičová, a hoci nás mala len krátko, pamätám si, že kvôli jej zvláštnej charizme som si ju rýchlo obľúbil. Potom nás mal p. p. Šimulčík. Staral sa o nás ako dobrý otec o svoje deti, ale myslím, že sme si ho nie vždy dostatočne vážili. Bolo to asi tým, že to s nami ťahal tak dlho... Všetchnosť je zabijak všetkých vzťahov. Až keď o niečo prídeme, začneme si uvedomovať, akú to malo dôležitosť. Veľmi som mal tiež rád p. p. Barkovú. Ona bola našou búľľavou vrbou. Mala k študentom jedinečný prístup: priateľský, ale zároveň prísny, čo sa týka učenia. Vedela (keď to cítila za potrebné) vytvoriť atmosféru dôvery a otvorenosti, preto sme sa s ňou radi rozprávali o čomkoľvek. Nikdy však nevyužila tento priestor na to, aby nám vnucovala svoje idey. Učila nás premýšľať nad vecami okolo nás. A to je v živote dôležitá vec. Mal som rád aj p. p. Oberhauserovú, ale tej som vyrobil zopár vrások... Keď som bol starší, prišla na gymnázium p. p. Romanová a hodiny s ňou boli vždy zábava. Úprimne touto cestou ďakujem každému jednému z profesorov, ktorí mi venovali svoj čas a energiu. A tiež sa ospravedlňujem za všetky prešľapy a starosti, ktoré som im vyrobil.

Ako si bral maturitu a taktiež odchod zo strednej? Ako ich vnímaš teraz?

Myslím, že úplne normálne. Jednoducho to prišlo a hotovo. Neriešil som nejakú zvláštnu dilemu. Ale tešil som na štúdium toho, čo som vedel, že ma zaujíma. Sem-tam si pozriem video zo stužkovej a dobre sa na tom bavím. Mám tam dlhé vlasy, zvoncové nohavice... Nevieam, čo som vtedy robil, že som tak vyzeral, hehe.

Pamätáš na nejakú neplechu, ktorú si na GABe vyparátil?

S chalanmi sme cez veľké prestávky hrávali hru IPI-APAČ. To sme liezli na stromy a schovávali sa aj napríklad na streche telocvične. Učiteľom sa to vôbec nepáčilo. Radi sme tiež po vyučovaní hrávali v triede kriedové vojny. Iné neplechky nebudem spomínať, nerád by som niekoho inšpiroval...

Bol si si zaspomínať na školu? Išiel si sa po mat. ročníku ešte pozrieť ako to tam vyzerá? Ako na teba reagovali učitelia?

Bol som tam párkrát pred niekoľkými rokmi mojej mamine pre mrkvovú šťavu, ktorú si objednávala u p.p. Frčovej, ale stretol som len málo učiteľov z tých, ktorí ma učili. Ale zmenilo sa to tam veľmi.

Vedel si už cez štúdium na GABe, čo chceš ďalej robiť, kam na výšku?

Vedel som, že chcem ísť na medicínu, ale nakoniec som skončil na odbore „Zubné lekárstvo“ po porade s jedným mojím dobrým známym a to bola zmena primárneho plánu.

Kedy si sa rozhodol pre „zubarinu“ a prečo si si vybral práve tento odbor?

Ako som spomínal: ten môj známy je zubár, s ním som si pohovoril a on ma navnadil na stomatológiu. Táto vetva medicíny je aj schodnejšia pre rodinný život (po finančnej i časovej stránke), čo bol pre mňa asi najdôležitejší element v konečnom rozhodovaní.

V ktorom ročníku si?

Aktuálne som v poslednom ročníku, už len pár štátnic a je to v suchu.

Chcel by si sa vrátiť na strednú?

Ak mám byť úprimný, tak nie. Dnes som už ženatý a rodinný život je oveľa zaujímavejší a krajší, ako bol ten na strednej.

Prečo a kedy si sa rozhodol venovať práve rapu?

Lebo ma chytil za srdce. Cca okolo roku 2003 som začal spisovať prvé pokusy.

Dnes už máš skupinu, ako ste sa dali dokopy?

Z úcty k ľuďom, ktorí hrajú perfektne na hudobných nástrojoch si nedovolím nazvať nás skupinou. Sme formácia. Zoskupenie novodobých básnikov, známe ako REGIMENT, ktorí formou rýmov reagujú na okolitý svet. Do podoby v akej fungujeme dnes, sme sa sformovali minulý rok. Zatiaľ sme spravili Promo EP a aktuálne nám 24.11. vyšiel nový singel. Pre záujemcov odporúčam regiment.sk, ďalej mspace.com/regimentrap a náš Facebook.

Máš nejaké motto?

Niekomu to asi nič nepovie, ale „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a všetko ostatné dostanete navyše“. To je pravda, o ktorú sa v živote opieram a ktorá ma ešte nikdy nesklamala...

Čo by si chcel odkázať čitateľom Gymkáča?

Nikdy neprajte a nerobte iným zle... Čistite si poriadne zuby, lebo Slováci sú v tejto oblasti na tom veľmi biedne...

No a samozrejme peckujte si do slúchadiel REGIMENT!!!

Ďakujem za rozhovor.

Mižu

Interview s akvabelou Ninou

Synchronizované plávanie – to je jediný šport, ktorý môžu robiť výlučne ženy. A veru je to umenie. Akvabelou sa totiž rozhodne nestanete za noc. Musíte veľa trénovať, mať výbornú kondíciu, špeciálne vybavenie, zvládať fyzickú i dýchaciu náročnosť.

Na našej škole máme v tercii dvanásťročnú Ninu Vrabelovú, ktorú tento pôvabný šport tak preslávil, že sa dostala aj do novín.

Ako dlho sa už venuješ synchronizovanému plávaniu?

Už päť rokov. Začala som tam chodiť, keď som mala osem.

Bol to nápad rodičov, aby si sa venovala synchronizovanému plávaniu alebo ti napadlo, že chceš byť akvabela?

No, naša trénerka vyvesila na školu letáky, kto má záujem o synchronizované plávanie. Moja najstaršia sestra sa prihlásila. Onedlho sa k nej pridala aj druhá sestra, lenže ju to prestalo baviť a namiesto nej som tam prišla ja.

Kam chodíš na tréningy?

Chodím do hotela Zátoka, tu v Senci. Je to blízko Slniečnych jazier. Tréningy sú každú stredu, štvrtok, piatok a sobotu a trvajú približne hodinu a pol.

Máte aj štipce na nosy? Nebolí to? Kde sa to dá zohnať?

Áno. Nebolí to, musíme si na to iba zvyknúť. Štipec sa dá kúpiť v nejakých športových obchodoch alebo v niektorých papiernictvách.

Približne ako dlho by si vydržala bez dýchania pod vodou?

Približne trištvrte minúty.

Čo používate, keď si robíte z vlasov drdoly na vystúpenie, aby sa vám vo vode nerozpadli?

Potrebujeme želatínu na varenie bez príchute a sponky. Spravíme si drdol a potom nám nanesú na vlasy štetcom želatínu, ako keby nám farbili vlasy. To stuhne a zvyšné odstavajúce vlasy si pripneme sponkami.

Keď chceš byť akvabelou, stačí, aby si chodila len na tréningy alebo musíš chodiť aj na tanečnú či gymnastiku?

Stačí chodiť na tréningy, gymnastika je vlastne zahrnutá v tom.

Chceš byť akvabelou celý život alebo sa tým v budúcnosti aj živiť?

Nie, beriem to iba ako moje hobby.

Ďakujeme za rozhovor.

Michaela Glasnáková a Zuzana Lenártová

Pohľad do zrkadla

Tentokrát vám predstavíme triedu, ktorá je u nás najkratšie a pobudne na našej škole ešte tri roky a my veríme, že tu napriek všetkému, čo sa u nich deje, vydržia.

1. A – tak to sme my, p. prof. Synakovej šampióni. Vyhrali sme triedu na prvom poschodí s výhľadom na dve strany kostolnej veže, na ktorej sú hodiny ukazujúce čas podľa intenzity prúdenia vetra. Spolu nás je 27, 13 holúbkov a 14 holubičiek.

A toľ naša stručná charakteristika:

Ján „Jančí“ Baliga – náš buchač,
Michal „Štiglo“ Štiglic – triedna zásobáreň vtipov,
Radovan „Radko“ Kohút – tichá voda brehy myje,
Andrej „Andikó“ Rášo – profesionálny meteorológ,
Martin Miko – chytá záchvaty úzkosti,
Nikoleta Csiffáriová – ťahá kábel až z Úľan,
Jesika Csizmazia – kávičkárka bez hraníc,
Nikolas „Niko“ Veľkov – „vždy presný ani švajčiarske hodinky“,
Ľubo Šulák – večne usmiate slniečko,
Adriana Švendová – búľľavá vŕba,
Michal „Miši“ Pažitný – spevák s výraznými gestami,
Žaneta „Zani“ Turnerová – mierumilovná kuchárka,
Iveta „Šipa“ Šipošová – naspeedovaná veverička, /z ang. speed/,
Adrian Matejka – inteligentný gambler,
Saška Majová – 100% volejbalistka,
Dominika Karbulová – rýchlosť slimáka v zákrute,
Michaela Augustovičová – futbalová maniačka,
Jano Rózsa – vždy trefné pripomienky to istia,
Monika Szakállová – vždy perfektne pripravená,
Silvia Lenoráková – jej prítomnosť nás vždy príjemne prekvapí,
Adriana Šmondrková – oči chameleóna,
Barbora Zelmanová – naša chápvavá sestrm /inak sestra/,
Braňo Križko – fanúšik upírskych denníkov,
Sonička Kleštincová – chodiaci google,
Norbert Chromek – je možné uňho nájsť všetky fyzikálne pomôcky,
Filip Varga – básnické črevo,
Mirka Peterová – najkrajší smiech.

Hoci sme každý z iného cesta, vychádzame si veľmi dobre, máme sa radi a držíme spolu. Dúfame, že nám to ešte dlho vydrží.

spísala 1. A

(NE)Kultúra

Imatrikulácie

16. 11. 2010 sa na našom gymnáziu konali imatrikulácie (oficiálne prijatie na školu). Boli tam prítomní všetci učitelia, pán riaditeľ s pani zástupkyňou a triedy prima a 1. A.

Slávnosť začala hudobným číslom žiakov našej školy, ktorí navštevujú umelecký krúžok pod vedením pani profesorky Strivinskej. Potom pán riaditeľ predniesol príhovor. Triedne pani profesorky PaedDr. Zuzana Synaková a Mgr. Veronika Boršová uvítali svoje triedy. Následne pani profesorky volali žiakov po menách, aby si z rúk pána riaditeľa prevzali Imatrikulačnú listinu. Študenti v zastúpení oboch tried predniesli sľub, že budú vzornými žiakmi školy. Následne znova hrala hudba, tentoraz na gitarách a potom i na klavíri, husliach a violončele. Bolo to krásne. Ďakujeme.

Jakub, prima

Doc. JUDr. Robert Fico, CSc. na GABe

Jedného dňa (nepamätám si kedy presne to bolo) na našu školu zavítal predseda strany SMER-SD a bývalý premiér Robert Fico. Na tomto stretnutí pre nás nemala byť dôležitá jeho momentálna politická činnosť, ale skôr to, že je právnik a taktiež, že zastupoval Slovenskú republiku pred Európskou komisiou pre ľudské práva a Európskym súdom pre ľudské práva. To značilo o jeho skúsenostiach v tejto téme ,a preto sa nám práve on pokúsil priblížiť problematiku ľudských práv.

Dokonalou schopnosťou reči nám v zaujímavo podaných a pravdivých prípadoch zobrazil ich porušovanie. Po pútavej prednáške, z ktorej si určite aspoň zopár ľudí vzalo niečo do budúcnosti, nasledovali otázky od nás študentov. (Našťastie, dostatočne inteligentné a k téme.) Ani sme sa nenazdali a videli sme pána Fica odchádzať z telocvične GABu, čím sa naša, nanešťastie, krátka, no jednoznačne veľmi poučná prednáška skončila.

Kejti

Navždy sa zachová v pamäti stužková...

Už od septembra, kedy sme nastúpili do školy a stali sme sa hrdými štvrtákmi, v nás neustále rezonovala myšlienka na tú veľkú parádu – stužkovú slávnosť. Vybavovačky, dohady, usilovný nácvik, veľa zábavy a najmä časté nezhody a hádky nás sprevádzali počas celých príprav, no nikdy neboli natoľko vážne, aby zatienili naše veľké očakávania a nadšenie.

Ani sme sa nenazdali a náš vysnený deň s priam magickým dátumom (12.11.'10) nastal. Chlapci možno s väčším sebazaprením navliekli na seba elegantné obleky a dievčatá už od rána počtali kadernícke salóny svojou návštevou, no výsledok bol pozoruhodný. Oči sme si išli vyočiť obzerajúc sa navzájom, akými veľkými premenami sme prešli. Sála hýrila nielen farbami krásnej výzdoby, ale najmä pestrofarebnosťou a rôznorodosťou dievčenských šiat, v ktorých boli nádherné.

Zišli sme sa o niečo skôr, aby sme sa ešte ako-tak zosúlادili s DJ-om a spravili menšiu generálku, no to by sa nesmel hneď po príchode vypariť a prísť len tak-tak načas. Začalo sa vítanie rodičov a profesorov, usádzanie, spoločné fotografie a ani sme sa nenazdali a stáli sme v plnej paráde pripravení na slávnostný pochod.

Po nástupe predstúpili pred rodičov dvaja najväčší exoti našej triedy, ktorých farebné vlasové kombinácie boli neprehliadnuteľné, a prihovorili sa všetkým zúčastnením. Nasledovali príhovory, pri ktorých sa blysla slza v očiach niektorých rodičov, profesorov, ale aj nás. Najmä pri krásnom a úprimnom príhovore našej krstnej mamy – p. p. Lenártovej, ale ľahostajnými nás nenechal ani príhovor p. p. triednej Oberhauserovej, ktorá nielen trefne, ale najmä vtipne vystihla našu triedu a spoločné zážitky. Šerpovanie prebehlo hladko. Profesori prijímali svoje šerpy s nadšením takmer ako modelky na Miss Universe, ibaže tu nezaznelo želanie na svetový mier. :) O malú chvíľku sa už v rukách našej krstnej mamy vynímal vankúšik zelenejúci sa našimi stužkami, ktoré sme si nechali s hrdosťou pripínať našou p. p. triednou. Vzápätí sme poďakovali polofalošným Gaudeamom, no či to bola práve vhodná forma vďaky, posúdiť neviem.

Vybraní ľudia dostali jedinečnú ponuku s názvom „Poskáč nohy svojmu profesorovi“ pri hromadnom profesorskom tanci, no nie všetci boli úspešní. A tak sme si to vzápätí mohli vyskúšať aj všetci ostatní neskôr pri rodičovskom tanci. Po úspešnom odtancovaní sme všetci nabrali sily na blížiaci sa neoficiálny program pri spoločnej

večeri. Na úvod programu sme predviedli, čo sa na nás nalepilo na hodinách spoločenského tanca. Vtipne a milo sme sparodovali, čo sa dalo, pričom mnohé scény pre profesorov neboli práve novinkami. Nesmiem zabudnúť podotknúť, že nášmu “profesionálnemu“ DJ-ovi sa párkrát podarilo pustiť do scény akurát tú hudbu, ktorá tam byť nemala. To chce talent. Najväčší úspech sme zožali spoločným a asi najdlhšie nacvičovaným evolučným tancom, z ktorého mali radosť úplne všetci spolužiaci, pretože každý do toho dal kúsok zo seba. Po krátkej časti programu sa vždy našiel čas aj na tombolu, ktorá bola plná nielen zaujímavých, ale aj vtipných cien, z ktorých sa pár ušlo aj našim profesorom. Napríklad p. p. Synaková sa mohla tešiť (či skôr desiť?) letu balónom a p. zástupkyňu by ani vo sne nenapadlo, že si práve na našej stužkovej dopraje cestu okolo sveta.

Čerešničkou na torte nášho programu boli chlapci, ktorí predviedli úžasnú podobu hriešneho tanca, po ktorom zaručene neostalo jedno oko suché. Napokon na nás ešte čakali milé a veľmi chutné tortičky s našimi menami a na každého priam ušitá krátka básnička. V tom zhone sa pani triednej nechcelo hľadať každého meno a tak bolo celkom vtipné, keď mi pani profesorka podala tortičku s menom Marek a huncútsky mi naznačila, že sa mám tváriť, že je všetko, ako má byť a tíško odkračať.

Odhladnuc od napätia, ktoré sa vznášalo v ovzduší, netušiac ako všetko dopadne a od neschopného DJ-a, ktorého poslaním bolo zjavne skôr vyhnať ľudí z parketu za každú cenu, než ich tam priťahovať, musím povedať, že naša stužková bola výnimočná. Keby sa to dalo, pokojne by sme si ju zopakovali. Odnesieme si z tohto dňa veľa krásnych spomienok a určite sa navždy zachová v pamäti každého jedného z nás...

Z.T., 4.A

Moja najlepšia stužková

Najlepšia, hoci jediná. Môžem komukoľvek potvrdiť, že 26. november bol vďaka nej jednoznačne nezabudnuteľným a jedinečným dňom a to nie len v mojom živote, ale aj v životoch ďalších dvadsiatich šiestich ľudí. A navždy sa zachová. :)

Ak nie ste maturanti, možno si pomyslíte, že všetko sa to začalo nástupom do posledného ročníka našej milovanej školy. Nie je to však celkom pravda. Rozsiahle prípravy nám vzali nemálo času z málo dôležitých hodín a odohrávali sa, ako inak, dva týždne pred dňom D. Nevraživosť a hádky sa stali súčasťou nášho inokedy

celkom dobrého kolektívu. Zistila som však, že tento stresujúci týždeň nám všetkým absolútne vynahradila samotná stužková.

Nič nie je dokonalé a pri tejto slávnosti sa hneď od začiatku objavilo množstvo nedomyslených detailov, ktoré netreba spomínať. Od príchodu do známeho Montostroja som necítila žiadnu nervozitu. Všetko sa zbehlo neskutočne rýchlo. V jednej chvíli som písala improvizované menovky na učiteľský stôl a v tej ďalšej som kráčala v sprievode všetkých nádherne oblečených spolužiakov cez sálu plnú našich najbližších. Nevnímala som, čo sa presne dialo, preto viem len z pohľadu iných opísať oficiálnu časť slovami: celkom sme to zvládli. Chaotický polkruh krásnych ľudí, stužka s občas veľmi neobvyklou prezývkou, príhovor pána riaditeľa a bývalej triednej, pri ktorom každému vyhľadli slzy do očí, prípitok a večera, ktorej som sa takmer nedotkla, všetko toto prebehlo bez akejkoľvek ujmy na našom sebedomí a nervoch. (Hoci sme boli milo dojatí spomínaným príhovorom.) Nasledoval celkom vydarený program, z ktorého si každý jednoznačne zapamätal najmä najvydarenejší, najvtipnejší a najnacvičovanejší GAYdance. Po skončení obstojného programu a neobvyklej tomboly sme trávili posledné chvíle spoločne či s rodičmi v zápale tanca.

Sála sa pomaly vyprázdňovala a ja som ani netušila, že pre mňa najlepší bod večera ešte len príde. Počula som mnoho zlých slov o tom, že nám má hrať na stužkovej „nejaká“ kapela a ja sama som bola proti, no jednoznačne vo mne malý súkromný koncert Patriotov vyvolal euforický stav pretrvávajúci až do konca. A nebolo to kvôli hudbe, ani kvôli gitaristovým nohám, ale preto, že som sa dokázala so svojimi spolužiakmi dokonale zabaviť takmer bez akýchkoľvek omamných látok.

Bavili sme sa pri tanci nekonečne dlho (čo si celý nasledujúci týždeň odnášal môj krk) a ani sme sa nenazdali a boli štyri hodiny ráno. Ticho a prázdno v sále naznačovalo koniec niečoho, na čo budem spomínať navždy.

Možno to nebola najlepšia stužková všetkých čias a možno nevyšlo všetko tak, ako malo, no touto udalosťou sa zmenilo neskutočne veľa vecí. K lepšiemu, samozrejme. A okrem toho, odteraz si každý z nás spraví súkromnú párty, len čo začuje uuuuuuuuuú... :)

Kejti

Môj (zatiaľ) najlepší čitateľský zážitok

Ako mám len začať... V tomto článku by som sa chcela venovať knihám. V podstate zatiaľ len štyrom knihám, ktoré na mňa veľmi zapôsobili.

Tí, ktorí veľa čítajú, by teraz mali zbystriť pozornosť /najmä dievčatá vekovej kategórie 15+/. Väčšina z vás si asi pomyslela, že mám na mysli TWILIGHT, pretože tiež obsahuje štyri knihy. Pre tých, čo nevedia: Súmrak, Nov, Zatmenie a Úsvit. Nemám nič proti tým, čo ho majú radi, neodsudzujem ich. Uznávam, že knihy dostali aj mňa, ale keď som uvidela film a ľudí, ktorí sa s nimi stotožňujú, tak sa mi to znepáčilo. Dávam jedno vyhlásenie, po ktorom sa „spiknú“ proti mne všetci fanúšikovia TWILIGHTU: VAN HELSING a TRUE BLOOD sú lepší!!!!

Knihy, ktoré na mňa zapôsobili, sú určené predovšetkým ženám. Ich autorkou je Američanka Sherrilyn Kenyonová, predstaviteľka tzv. paranormálneho žánru non-fiction. Napísala už viac ako 40 „love stories“ prevažne s upírskou tematikou. Jej príbehy sú strhujúce, plné vášne, ale hlavne o láske z nadpozemského sveta. Spisovateľka je majstrom vtipu a romantiky zároveň. V slovenskom preklade vyšli tituly: Nočné slasti, Živly noci, Milenec snov, Nočné objatie.

Knihy odporúčam prečítať všetkým, ktorí majú radi takýto druh literatúry. Stojí to za to. To mi môžete veriť.

SISA

Ďalšie tipy na čítanie:

Iva Sanetrmíková – Ještěrka

(autobiografia bývalej narkomanky v období dospievania)

Martin Howard – Denník zlého psa

(knihy je určená pre milovníkov psov, a nielen pre nich)

Roman Brat – Môj anjel sa vie biť I., II.

(príbeh 11-ročného chlapca, ktorý sa neustále stáva terčom šikanovania svojich spolužiakov. Vraj je to „srandovná“ kniha.

Dôkazom toho je aj jej ocenenie Detská kniha 2007)

Norman Mailer – Katova pieseň

(román (nielen) pre maturantov; príbeh o mladom mužovi, vrahovi, odsúdenom na trest smrti, ktorý sa odmieta odvolať proti svojmu rozsudku...)

Tip na film - 12 podmienok dedičstva

Aj keď film nepatrí k novinkám (je „na svete“ v spracovaní, aké si môžeme pozrieť dnes od roku 2007), myslím si, že stojí nielen za spomenutie, ale aj pozretie. Nie je to typický americký film, aj keď niektoré časti sa vám možno budú zdať nereálne, vydržte to, nevypnite „telku“ a dočkáte sa silnej myšlienky, v ktorej neskôr objavíte veľkú cenu tohto filmu.

Dej sa odohráva v Severnej Amerike. Hlavnou postavou je mladý, zoznačiatku ešte veľmi rozmazaný a sebecký muž Jason, ktorý je zvyknutý na prepychový život. Prelomový je v jeho živote čas okolo úmrtia jeho starého otca - ďalšieho bohatého člena rodiny. Jason sa domnieva (tak ako všetci príbuzní), že získa veľký obnos peňazí, ktoré „potrebuje“, aby mohol naďalej žiť hýrivým životom. Na jeho prekvapenie nie je to všetko až také jednoduché. Aby zdedil to, čo mu jeho starý otec zanechal, musí splniť podmienky, ktoré mu nahral na videozáznam, keď ešte žil. Každá podmienka predstavuje určitú úlohu, pri ktorej musí zahodiť svoju lenivosť a egoizmus. Tieto úlohy jeho dedko nazýva darčekmi, no Jason ich berie ako nevyhnutnosť, aby získal peniaze, keďže po istom čase zistí, že jeho kreditky sú nefunkčné a hotovosť nemá. Každá úloha pre neho znamená sebazaprenie, z lenivého Jasona sa musí stať Jason, ktorý zabudne na svoje „ja“ a bude sa zaujímať aj o ľudí okolo seba.

Spozná Alexiu a Emily - matku a dcéru. Majú ťažký život, nevládu splácať dlžoby a čo horšie, Emily má leukémiu. Práve ich životný príbeh ho po dlhšom čase dojme natoľko, že sa prestane pozeráť na svet cez oči bohatého, arogantného, vyspelosťou ešte teenagera, prekoná svoj egoizmus. Získa aj dary, o ktorých hovoril jeho starý otec. Zakúsi dar lásky, dar skutočného priateľstva, rodiny, začne snívať a mať ciele. Spozná, čo znamená práca, aká je dôležitá a nakoniec dostane aj dar peňazí. Za tieto peniaze postaví nemocnicu - tzv. Emilin dom pre rodiny s chorými deťmi. Film nekončí happyendom - aj keď sa Jason stáva človekom so srdcom s novým rebríčkom hodnôt - prevláda smútok zo straty malej Emily, ktorá podľahne chorobe.

Je to krásny film, vhodný predovšetkým pre romantické duše s kúskom reálneho pohľadu na svet. Ak hľadáte film dojímavý, rodinný, romantický (žiadnu „Pilcherku“ s jasným záverom), tento je určený práve pre vás - je v ňom vykreslená láska, ale aj istá krutosť a teda aj realita života. Myslím si, že každý človek si po pozretí tohto filmu uvedomí, čo je naozaj v živote dôležité a prehodnotí svoje priority.

Mižu

Zamyslenie

Nikdy nie je na škodu zastaviť sa v ruchu bežného života a zamyslieť sa. Ponúkame vám hneď dve úvahy od našich študentov, ktoré potvrdzujú, že ani mladým nie je svet naokolo ľahostajný.

Naozaj všetci potrebujeme okuliare?

Už ste sa niekedy cítili úplne bezmocne? Mali ste pocit, že všetka vaša snaha má asi taký efekt, ako hádzanie hrachu o stenu? Nie? Tak by ste sa mali nad sebou zamyslieť. Pravdepodobne ste totiž tak zahľadení do seba, že by vám nepomohlo ani odobratie všetkých zrkadiel v dohľade.

Každý z nás má problémy. Niektoré väčšie, niektoré menšie, ale má. Pre kohosi malichernosti môžu u iného znamenať priam koniec sveta. No akokoľvek zveličený by ten problém bol, zaslúži si pozornosť. Lebo maličkosti sa postupom času a nezáujmu môžu prehĺbiť a zrazu sa človek ocitne v slepej uličke, ktorá sa aj zo strany, odkiaľ problém prišiel, pomaly zatvára. Ťažko sa však dostane von, ak mu nemá kto pomôcť prebúrať stenu. Ak nemá podporu a pochopenie blízkej osoby.

Vlastne pre začiatok úplne stačí, ak si NIEKTO všimne, že ho sužuje trápenie. Je predsa ľahké povedať si, *čo by mu bolo, ved' je taký stále*. No to len svedčí o tom, aké nevšímavé je jeho okolie. Dlhodobý stav nezodpovedá povahe. Zodpovedá situácii, z ktorej sa už týždne, mesiace, roky nevie sám dostať. A najťažšie čo vtedy dokáže urobiť, je žiadať o pomoc.

Určite ste už počuli, že pokusy o samovraždu sú výkrik, volanie o záchranu. Predtým ale prichádza množstvo náznakov, skrytých prejavov, že niečo nie je v poriadku. Tie sú však až príliš často prehliadané.

Povedzme, čisto teoreticky, že prídete a opýtate sa, prejavíte záujem o cudzí problém. Niekedy stačí takto málo a riešenie je na dosah ruky. No môže sa stať, že ani množstvo rozhovorov a podpory nestačí a všetko zúfalstvo, skormútenosť a bezútešnosť situácie sa prenáša aj na človeka, ktorý mal byť nápomocný. A práve vtedy sa ocitnete v stave z úvodu. Myslite však na to, že nech sa deje čokoľvek, sú ľudia, ktorých prácou - priam poslaním - je pomáhať v takýchto situáciách. Môžu vás nasmerovať, ukázať veci z iného pohľadu, podporiť vo vašom úsilí a poradiť, ako čo najlepšie pomôcť.

Už ste niekedy volali na LDI? Možno vám to bude pripadať smiešne, trápne, nezmyselné, ale ja áno. Na druhej strane linky sú

príjemní ľudia (naozaj, sú to tiež ľudia), ktorí sa síce zo začiatku veľa pýtajú, ale to iba preto, aby vedeli adekvátne posúdiť a zvážiť situáciu a navrhnúť vhodné riešenie. Sú to síce dospeláci, ale nie sú pozbieraní len tak z ulice. Všetci sú vysokoškolsky vzdelaní ako psychológovia, prípadne sociálni pracovníci a sú tam pre vás. Takže keby náhodou - bezplatná Linka detskej istoty UNICEF: 116 111.

Hana

Koniec sveta v roku 2012?

V poslednej dobe je to stále opakovanejšia a rozoberanejšia téma. Názory ľudí sú rôzne. Niektorí tomu veria, iní sa smejú a ďalší vraj veria „len tak trochu“. O čo vlastne ide a prečo sa o tom teraz rozpráva tak často?

Ľudia sami vidia, že sa na tomto svete deje čoraz viac prírodných i iných katastrof. Stále vybuchujúce sopky, zemetrasenia, tsunami, ekologické pohromy a najnovšie aj krízy v oblasti financií privádzajú ľudí na myšlienky začať pátrať po proroctvách, ktoré predpokladajú koniec sveta či tretiu svetovú vojnu.

O aké proroctvá teda ide?

Nostradamus – NIBIRU – kométa padajúca na Zem

Podľa Nostradama má Zem zasiahnuť obrovská kométa menom NIBIRU, ktorá by mala udrieť niekde do Talianska či Atlantického oceánu a zahubiť všetko živé v tejto oblasti. Na čelo sveta by sa tak mala následne dostať mongolská ríša (Čína) a mala by sa začať 3. sv. vojna.

Väčšina Nostradamových predpovedí sa splnila, aj keď nikto vopred nevedel, čo svojimi predpoveďami NAOZAJ myslí. Jeho predpovede boli väčšinou obrazné a skreslené, nakoľko žil v stredoveku, kedy si vtedajší ľudia nevedeli vysvetliť veci, ktoré my dnes považujeme za bežné.

Mayovia – Mayský kalendár – najpresnejší na svete

Mayovia sú pôvodnými, tajomnými obyvateľmi Strednej Ameriky. Tento národ tam existoval po mnoho tisíc rokov a dodnes nikto nevie, prečo zanikol. Práve Mayský kalendár končí v piatok 21. decembra 2012. Podľa Mayov dôjde k zrúteniu magnetického pola Zeme či k tektonickým posunom alebo opačnému otáčaniu planéty Zem.

Predpovede bulharskej veštkyne VANGY o 3. svetovej vojne

Proroctvá tejto veštkyne vyzerajú oveľa pravdepodobnejšie ako predošlé dve.

2010 - Vojna začne v novembri 2010. Spočiatku ako normálna vojna,

ktorá sa však zväčší a vznikne 3. sv. vojna, ktorá skončí v roku 2014. 2011 – Vplyvom rádioaktívnych oblakov v severných častiach Zeme, žiadne rastliny ani živočíchy neprežijú. Moslimovia začnú chemickú vojnu proti zostávajúcim Európanom.

2014 – Väčšina ľudí na svete bude mať rakovinu kože a ďalšie ochorenia vplyvom chemickej vojny

2016 – Európa bude skoro vyľudnená.

2018 – Čína sa stane novou veľmocou vo svete.

Anketa:

Čo si myslíte o "konci" sveta v roku 2012? Myslíte, že je na tom niečo pravdy, niečo sa zmení alebo je to len ďalší výplod ľudskej fantázie?

Furby (oktáva): Myslím si, že je to určite komerčný ťah, hlavne na film "2012", ktorý vyšiel v roku 2009. Na jednej stránke, kde sa ukazuje, ako často a ako veľa ľudia hľadajú rôzne výrazy bolo vidieť, že záujem o túto tému bol koncom roku 2009. Keď vyšiel film, tak už to ľudia až tak nerozoberajú. Počul som, že koniec sveta predpovedalo viacero ľudí a počul som už aj rôzne názory, ako má svet skončiť, resp. keď má skončiť Mayský kalendár, tak má začať nová etapa, takže neviem, musíme sa nechať prekvapiť.

Tomáš (4.A): Neumrieme, len sa skončí ďalšia doba, ako bola napríklad doba kamenná a ako by povedal Adam, doba drevená.

Erik (septima): Každý hovorí niečo iné na túto tému, či už niečo, čo si vymyslel, či počul alebo niekde „vyhrabal,..“ Keďže je to všetko o zmenách, tak si myslím, že v prvom rade by sa mali zmeniť ľudia, a to v prístupe k sebe navzájom, pretože postupne zabúdame na to čím naozaj sme a nepokladáme tieto skutočnosti za dôležité. Pre mňa nie je dôležité riešiť, či sa stane niečo, čo bolo predpovedané, či nebolo (ktovie, či to nie sú blbosti?) Možno áno, možno nie, ale skôr by sme mali myslieť na to, čo zmeniť môžeme, kebyže chceme. Pretože sťažovaním sa, neučením sa (nemyslím len v škole, ale aj tam) a zaslepenosťou, či už pozitívnou, alebo negatívnou sa nikam neposunieme. Nechajme sa prekvapiť, už to dlho nepotrvá.

Ľuboš (septima): Všetci niečo čakajú, ja osobne som počul, že podľa Biblie má byť koniec sveta. Niektorí si myslia, že príde asteroid, ale to sú hlúposti. Osobne si myslím, že to môže byť viac vecí.. Podľa mňa s tým môže mať niečo aj oneskorené slnečné maximum (súčasť 12 ročného cyklu) a aj ten Mayský kalendár, ktorý určuje dĺžku rôznych období Zeme – vek. Taktiež som počul, že istí

Ľudia očakávajú niečo neviditeľné, čo začne ľuďom otvárať oči a budú viac citliví a všeobecne sa zlepší život na Zemi a podobne. Povedal by som, že nejaký zázrak by sa nám zišiel. Len netuším aký, keďže všetci tvrdia niečo iné. Možno zomrie Hannah Montana a tiež to bude "koniec sveta, ako ho poznáme" a tak...

Dominik (sexta): Podľa mňa koniec sveta v roku 2012 nebude. Možno aj preto, lebo sa vedci vraj podľa Mayského kalendára pomýlili a koniec môže byť aj o 50 rokov.

Alex (sexta): Ja si nemyslím, že príde koniec sveta, už len z toho dôvodu, že keď si späťne pozrieme, koľko „adeptov“ – dátumov na koniec sveta existovalo (skoro každý rok). Počula som aj pár teórií na vyvrátenie „2012“. Raz ten koniec však určite príde, ale nie tak skoro. A aj keby... Mali by sme žiť vždy pre prítomnosť, pretože len tú môžeme ovplyvniť, žiť tak, aby sme boli úprimne šťastní – bez pretváranky, klamstiev (mne dáva silu Boh). Hľadať niečo, čo nás naplní :-). Nevzdávať sa!

Andrej (kvinta A): Za prvé: Teória o konci sveta je založená na Mayskom kalendári, myslím v nejakom chráme, lenže naši matematici pri prevode do Gregoriánskeho (tzv. nášho) kalendára spravili chybu a koniec sveta bude o takých 50 až 100 rokov. Za druhé: Teórie o výbuchu, žiarení atď. zo Slnka sú maximálne chybné a nereálne. Slnko je mladé (6 miliárd rokov) a nemôže dôjsť k výbuchu. Všetky nebezpečné žiarenia končia v obale Zeme a teória, ktorá bola vo filme 2012, je až smiešna. Podľa mňa svet skorej zničí ľudská debilita ako vesmírne vplyvy.

Waikiki (kvinta B): Už malo byť toľko koncov sveta, že tomu neprikladám veľký význam. Dokonca som zachytila správu, že sa ľudia pomýlili a zle rozlúštili Mayský kalendár. Keďže som veľký optimista, viem že v tento deň budem už spokojne doma vyjedat' zemiakový šalát :).

Dievča (kvarta): Samozrejme, že koniec sveta bude.. A my budeme v škole..

Ivet (I. A): Nie, teraz ešte nie.

Dada (IV .A): Nie, ale bude sranda.

Karin

Posledné správy (z 10. 2. 2011) hovoria, že koniec sveta by mal nastať v roku 2036, kedy má na našu Zem dopadnúť obrovský meteorit. Tak sa nechajme prevapíť...

Naše cesty za poznáním

USA

Tento rok sa z nášho gymnázia rozhodlo vyskúšať štúdium v Amerike viac študentov, nielen ja: Lujza (Michigan), Maťo (New York), Šimon (California), Silvia (Oregon). Pokiaľ viem, majú sa dobre. Ja som vo Virginii a chcem vám priblížiť moje zážitky a skúsenosti s Amerikou.

Amerika bola pre mňa hlavne veľká zmena, už som si však zvykla, ale môj prvý dojem bol: HUGE. Všetko tu bolo obrovské, nemyslím len medzinárodné letisko vo Washingtone D.C., ktoré som očakávala, že bude veľké, ale aj diaľnice, obchody, nápoje, šampóny - všetko vo veľkých baleniach, veľa mrhania priestorom, veľkých áut, čo mrhajú benzínom... Je to tu iné. Ďalší šok bol pre mňa jazyk. Moja angličtina nebola veľmi dobrá, keď som sem prišla (spýtajte sa p. prof. Hospodárovej). Bolo to ako studená sprcha, kukám na nich, že čo chcú... Až keď mi to trikrát zopakovali, začala som mať šajnu, o čom hovoria. :-) Toľko moje prvé šoky.

Neviem, či viete, na akom princípe fungujú tieto výmenné programy, tak to v krátkosti vysvetlím. Dobrovoľnícke rodiny si vyberú študenta, ktorého budú hosťovať počas školského roka (prípadne polroka). Počas tejto doby sa študenti stávajú súčasťou rodiny, čo znamená, že vo všetkom sa môžu na svojich náhradných "rodičov" spoľahnúť. Taktiež sa ale stávajú zodpovední za niektoré domáce práce, ako napríklad pranie, udržiavanie si poriadku v izbe a kúpeľni, ja niekedy taktiež varím. Pre mňa to nie je veľká zmena, ale pre niekoho môže byť.

Myslím si, že žiť v prostredí, kde všetci hovoria daným jazykom, je najlepší spôsob, ako sa naučiť jazyk, čo môžem potvrdiť z vlastnej skúsenosti. Je to už druhý jazyk, čo sa učím v prirodzenom prostredí. Taktiež je to spôsob, ako si odskúšať svoju psychickú odolnosť, resp. vypestovať si ju. Zmenia sa aj vaše životné hodnoty. Nemyslím tie najdôležitejšie, ale niektoré veci, ktoré som považovala za dôležité, sú teraz absolútne bezvýznamné. Myslím si, že najlepšie na tomto programe je možnosť spoznať život ľudí v inej krajine a aj napriek tomu, že tu ľudia hovoria iným jazykom, majú prípadne inú farbu pokožky, robia veci inak (často nepochopiteľne a nelogicky alebo často s nimi nesúhlasíme) prípadne niekedy je na mieste aj pochybnosť, ako môžu byť tak mimo (keď nevedia, kde na mape sveta je Európa alebo sú prevapení, keď si uvedomia, že na svete

existujú aj iné slovníky než anglické a španielske... je to smutné!) ich chápať. Toto môže predchádzať nedorozumeniam spôsobeným nevedomosťou a zabrániť neopodstatneným nenávisťam, xenofóbií a iným problémom.

A taktiež ďalšia vec, ktorá ma nadchla... Akurát včera som dočítala Stratený symbol od Dana Browna a keďže som bola pred pár týždňami pozrieť D.C., tak si presne viem predstaviť, ako to tam vyzerá. Viem si predstaviť Washingtonov pamätník, Biely Dom, Kapitól Spojených štátov, Jeffersonov pamätník a Lincolnov pamätník.

Predstavím vám moju hosťovskú rodinu. Volajú sa Ken a Bonnie a sú to veľmi milí ľudia. Najprv som nebola veľmi nadšená, že si ma vybral starší manželský pár, ale vlastne lepšiu hosťovskú rodinu si ani nemôžem priať. Ken je na dôchodku a Bonnie pracuje v neziskovej organizácii, ktorá pomáha hľadať deťom pestúnskych rodičov. Na začiatku mi veľmi pomohli, hlavne so školou, teraz sa už moja angličtina zlepšila. Obidvaja slúžili v armáde, tak majú veľa zaujímavých historiek a skúseností (navštívili mnoho krajín s americkým letectvom). Znie to inak, keď vám očitý svedok, čo si to naozaj odžil, rozpráva o bombardovaní, ako keď si pozriete film alebo prečítate si knihu. Sú to úžasní ľudia.

Ďalšia vec, čo som si tu uvedomila, je, že nie všetko, čo chceme, je to najlepšie pre nás. Jedny dvere sa zatvoria, ale otvoria sa ďalšie. Môj život tu je absolútne odlišný, niekedy si pripadám ako na dôchodku. Napríklad dnes sme boli ráno odniesť morky a šunku na stanicu Armády spásy, potom som si bola zaplávať. Vírivka, sauna, sprcha. Zajazdila som si na kosačke okolo domu, namontovali sme snežné reťaze (malo by snežiť, ak bude opäť ako naposledy, čo nasnežilo 5 cm a mali tu kalamitu, bude sranda :-), skontrolovala som si e-mail. Je tu iný život...hlavne ticho. Už som vám hovorila, že tu voľne behajú jelene??? Minule sme skoro jedného zrazili. To, čo som chcela povedať, je, že nie že by som žila v nejakom strese, ja som nikdy nestresovala, ale tu som úplne, úplne v pokoji a konečne mám čas na moju jógu.

Škola je tu úplne iná, hlavne oveľa väčšia. Do mojej chodí 2000 žiakov, čo je tu normálne. Žiaci si v škole vyberajú predmety z veľmi širokého výberu. Asi z 80 pre môj ročník som si musela vybrať 7. Áno, máme iba sedem predmetov a každý druhý deň sa mi opakujú po tri predmety a jeden mám každý deň. Ja som si vybrala angličtinu, americkú históriu, americkú vládu, psychológiu, algebru, históriu cez filmy (pozeráme historické filmy a potom ich rozoberáme) a ešte

televíznu produkciu. Na televíznej produkcii teraz pracujeme na veľkom projekte s Ayakou (mojou kamoškou z Japonska, tiež je výmenná študentka). Robíme inštruktážne video a všetko si robíme sami. Museli sme si pripraviť scenár, máme už natočený materiál a po prázdninách to budeme editovať, doplníme titulky, hudbu, postriháme to a tak. Pracujeme s programom Avid na obrovských Apple obrazovkách (môžem vám povedať, že technické vybavenie tu na školách je absolútne na inej úrovni než u nás). A ak nám to vyjde, ako chceme, učiteľ sa nás už pýtal, či by to mohol odvysielat' v školskej televízii. Uvidíme.

Ayaka, ako som už spomenula, je tiež výmenná študentka. Pochádza z Japonska a nakoľko ovládam japončinu, tak sa rozprávame po japonsky. Mali by ste vidieť tie ich vyvalené oči, keď sme sa takto začali rozprávať. Je to veľmi fajn, keď si môžeme hovoriť, čo chceme a nik nám nerozumie. Myslím si, že ich niektorých trochu mátiem vzhľadom na ich slabé znalosti z geografie. Osobne si myslím, že poniektorí si myslia, že Slovensko susedí s Japonskom, a preto si s Ayakou rozumieme. Prvý deň sa ma prišli spýtať, či som zo Španielska... (Osobne si myslím, že to bola jediná európska krajina, ktorú to dotyčné dievča poznalo.)

Ako ste určite postrehli, mám veľmi nízku mienku o ich vzdelávaní. V škole dávajú študentom veľmi veľkú voľnosť, čo na jednej strane je dobré, lebo si môžu zvoliť predmety podľa záujmu, ale na druhej strane im to umožňuje vyhnúť sa predmetom ako vyššie levely z matematiky, či chémie a fyziky, čo z nich robí menej vzdelaných a obmedzených v ich vedomostiach. Ďalej nevedia pochopiť, ako to robím, že mám samé Á-čka (snažím sa im vysvetliť, že som zvyknutá na iný štandard, my skrátka nemáme všetko uľahčené (testy s používaním poznámok). Tu sa učitelia idú roztopiť, len aby pomohli žiakom... a vinia ich za to, že žiaci neprospievajú, ako by mali. Napríklad v mojich triedach angličtiny a histórie viac ako polovica žiakov prepadá, teda majú F, čo znamená menej ako 60% (bodujú tu a potom to prerátavajú na percentá).

Na druhej strane treba brať do úvahy, že tu sú len High Schools a nemajú tu ako my stredné školy rozdelené podľa zamerania (gymnázia, obchodné či hotelové školy, priemyslovky, učilištia...), ale všetky deti chodia do jednej školy. Vyberajú si predmety, čo znamená, že v niektorých triedach ako angličtina či história sú žiaci, ktorí sa nechcú učiť spolu s tými, ktorí sa učiť chcú, čo rozhodne veci veľmi neprospieva... Tak či tak, už som im povedala, že sa budú za seba hanbiť, ak sa dostanú do sveta...

Rozhodne neľutujem, že som sa rozhodla sem prísť. Je to veľmi dobrý spôsob zažiť niečo nové, spoznať iný spôsob života, uvedomiť si, že ľudia žijú ináč, ale majú také isté potreby a podobné problémy. Aj oni potrebujú jesť, piť, majú obavy. Spoznala som (aj) nádherných ľudí, na ktorých určite nezabudnem.

Snažila som sa vám priblížiť moje pocity. Myslím si, že každý výmenný študent si zo svojho pobytu zoberie niečo iné. Môj pobyt rozhodne stál za to (ešte neskončil, som tesne pred polovicou) a každému vrelo odporúčam vyskúšať si to - otestovať seba v inej situácii ďaleko od bezpečia domova, niekde, kde sa môžeš spoľahnúť len na seba a zistiť, čo si zač. Nie je to ľahké, ale dá sa to zvládnuť.

Adriana Majtánová

Projekt Young Reporters

Ak ste sa v poslednom čase obšmietali okolo zborovne (možno za účelom získať nejaké tie pikošky), zrak vám mohol zablúdiť aj na nástenku maxi rozmerov zaplnenú pohľadnicami z ďalekých krajín, písané v zvláštnych cudzích jazykoch. V strede trónil nápis Young Reporters a vám blúdila v mysliach otázka: „Čo to len môže byť?“ Ak ste o ničom podobnom nepočuli, tak mi dovoľte hlbšie vás oboznámiť. Ide o medzinárodný projekt Mladí reportéri, do ktorého sa aktívne zapája i naša škola (to sa čudujete, čo?).

Projektu sa zúčastnilo ešte ďalších 6 škôl a to z Poľska, Bulharska, Turecka, Veľkej Británie, Talianska. Celú akciu riadi hlavný iniciátor - Španielsko. Počas septembra prebehlo zoznamovanie spriatelovaných škôl, ktoré sa realizovalo formou rozličných kreatívnych úloh vymieňaných medzi školami. Na našom gymnáziu sa na ich splnení podieľajú žiaci z tried kvarta, kvinta, sexta a septima. Možno ste si všimli krátku absenciu pani profesoriek Ivanovej a Hospodárovej počas mesiaca novembra a po celý čas vám víťalo v hlave, čo sa len mohlo prihodiť.

Žiadne strachy, boli v dobrých rukách hostiteľov temperamentného Španielska. Nemyslite si však, že strávili čas len slnením a relaxovaním, ich program bol poriadne psychicky i fyzicky - mítingy, prezentovanie, spoznávanie krajiny - náročný. Domov si priniesli plno zážitkov a taktiež bližšie informácie o projekte a našich partneroch. Avšak tento výlet nebol jediný za tento školský rok. Ďalej sú plánované návštevy Poľska, Bulharska a Veľkej Británie, na ktorých budú mať česť zúčastniť sa aj reprezentanti z našej školy, konkrétne

Alex

Jazykový pobyt v Anglicku

Nedávno, presnejšie 30. januára sa naša škola zúčastnila výletu, alebo lepšie povedané študijného pobytu v nevelkom anglickom mestečku Hastings.

Celé sa to začalo veľmi dlhou, až sedemnást' hodinovou cestou zo Slovenska cez Česko, (kde sme vyzdvihli našu milú pani sprievodkyňu), Nemecko, Belgicko, Francúzsko a napokon sme trajektom preplávali cez La Manche a boli sme tam.

Hneď prvý deň sme videli prístavné mesto Dover, kam nás preplavil trajekt. Pozreli sme si aj hlavné pamätihodnosti mesta Hastings - katedrálu, starú časť mesta, ktorá bola výhradne zameraná na rybárčenie, a vlastne mesto celkovo. V meste sa nachádzajú aj známe Smugglers Caves, čo v preklade znamená pašerácke jaskyne, tiež veľmi zaujímavé... Na konci prvého dňa sme spoznali naše hostiteľské rodiny.

V utorok dopoludnia sme sa všetci usilovne venovali vyučovaniu angličtiny v škole a poobede sme vyrazili na návštevu mestečka Battle a ako angličania vravia „veľmi romantického zámočku Bodam Castle“.

Ďalší deň sme sa po vyučovaní vybrali spoznávať anglickú prírodu, konkrétne Seven Sisters, čo je sedem obrovských vápencových útesov. Tieto útesy nanešťastie každý rok strácajú až meter so svojej dĺžky. Počasie nám tu veľmi nevyšlo, takže sme si to veľmi neužili..., fúkal strašný vietor. Nakoniec sme si pozreli Seven Sisters z druhej strany.

Štvrtok, klasika, doobeda angličtina. Poobede sme absolvovali výlet do Brightonu, čo je, dá sa povedať, mesto dôchodcov. Nazýva sa tak kvôli veľkému množstvu kúpeľov a lacných hotelov, ktoré táto veková skupina rada navštevuje. Brighton má tiež krásne podmorské centrum a veľa lacných obchodov stvorených na dobré nákupy.

V piatok sa rutinne opakovalo doobedné vyučovanie. Po výučbe sme išli navštíviť mestečko Rye, ktoré sa pokladá za najmenšiu obec s titulom mesta v Anglicku. V Rye má údajne byť Johnny Depp. (Ale nestretli sme ho.) Neskôr sme sa vrátili späť do Hastings.

Sobota – najzaujímavejší deň, navštívili sme totiž Londýn. Je to obrovské mesto s ešte viac obyvateľmi. Počas našej návštevy prebiehali oslavy čínskeho nového roku, takže o ďalšie masy ľudí bolo postarané. Napriek tomu sme videli všetko, čím je Londýn slávny, počnúc Big Benom až po Buckinghamský palác a Londýnske oko.

Z výšky London Eye sme mali mesto ako na dlani.

Večer nás páni vodiči vyzdvihli a pobrali sme sa na dlhú cestu naspäť domov. Cesta trvala trochu dlhšie, lebo nebolo najlepšie počasie, meškali trajekty. Predsa sme sa len dočkali a po 23 hodinách cesty sme sa konečne dostali domov, na Slovensko. A ako sa vraví, všade dobre, doma najlepšie.

Čo priniesol pobyt tým, ktorí sa na ňom zúčastnili?

Nové skúsenosti, rýchlejšiu pohotovosť v anglickej komunikácii, zistenie, že ako Slováci sme pohostinnejší, menej výtržní a v zime pri 10 stupňoch nechodíme oblečení „na hlavu“?, t.j. v krátkych rukávoch či poltopánkach bez ponožiek alebo pančúch a že s priateľom sa dá prežiť všetko (únava, viróza i 23 hodinová cesta autobusom).

Tomáš Barica

Sudoku na jarné prázdniny

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				
4			8		3			
7				2				
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Úspechy našich žiakov

Olympiáda z biológie (krajské kolo)

2. miesto: Dominika Melničuková, septima; postup do štátneho kola

4. miesto: Adam Polhorský, septima

Olympiáda z chémie (okresné kolo)

8. miesto: Viktória Modrocká, 3. A

Recitačná súťaž Šaliarsky Mat'ko

3. miesto: Simona Spišáková, tercia

Recitačná súťaž v angličtine Shakespeare's Memorial (celoslovenské kolo)

kategória 1 (poézia) 3. miesto: Gabriela Horáková, prima

kategória 2 (poézia) 4. miesto: Tomáš Baršváry, tercia

kategória 3 (próza) 12. miesto: Kristián Boroš, sexta

Olympiáda z nemeckého jazyka (okresné kolo)

kategória 2E - 5. miesto: Alexandra Snohová

kategória 2A - 8. miesto: Samuel Drugda

kategória 2B - 8. miesto: Vojtech Pozsonyi

Olympiáda z anglického jazyka (okresné kolo)

kategória 2B - 1. miesto: Miroslav Uram, 4.A

kategória 2A - 1. miesto: Tomáš Csápai, 2. A

Pytagoriáda

1. miesto: Tomáš Kuzma, tercia

2. miesto: Eduardo Martinez, tercia

Vedomostná súťaž Expert geniality show

10. miesto TOP EXPERT – Jakub Kočalka, prima, 4. miesto z 386 zúčastnených (Bity a bajty), 24. miesto zo 614 zúčastnených (Tajomstvá prírody)

98. miesto TOP EXPERT – Matej Novák, kvarta, 32. miesto zo 446 zúčastnených (Anglický jazyk), 114. miesto zo 714 zúčastnených (Dejiny)

EXPERT

Hana Miháľová, oktáva, 25. miesto z 365 zúčastnených (Angličtina)

Lukáš Gálik, 3. A, 31. miesto z 365 zúčastnených (Angličtina)
David Slováček, 3. A, 41. miesto z 365 zúčastnených (Angličtina)
Ondrej Fábry, oktáva, 31. miesto zo 147 zúčastnených (Bity a bajty)
Marián Stacho, septima, 61. miesto zo 147 zúčastnených (Bity a bajty)
Fedor Božík, tercia, 38. miesto zo 407 zúčastnených (Bity a bajty)
Tomáš Barica, 2. A, 40. miesto z 537 zúčastnených (Planéta Zem)

Beh zdravia

2. miesto: Branislav Sabo, tercia
3. miesto: Vladimír Komarov, prima
Martina Štolcová, kvinta A

Cezpoľný beh žiakov základných a stredných škôl (okresné kolo)

1. miesto: Richard Köplinger, kvinta A
Iveta Šipošová, 1. A
3. miesto: Ľuboš Noga, 2. A

V krajskom kole sa chlapčenské družstvo umiestnilo na 5. mieste a dievčenské na 3. mieste.

Okresné kolo v stolnom tenise žiakov ZŠ a OSG

1. miesto: Tomáš Baršváry, Jakub Drinka, Andrej Tomášik (tercia),
Richard Korčák (kvinta A)

V krajskom kole sme sa umiestnili na 3. mieste

EXEL Florbal cup

4. miesto: žiaci SŠ – chlapci
2. miesto: žiaci SŠ – dievčatá

Všetkým oceneným gratulujeme!

Očakávame:

Výsledky:

z olympiády z geografie,
zo súťaže písania anglických esejí (Open Society Foundation),

Súťaže:

olympiáda z anglického jazyka (krajské kolo)
olympiáda z biológie v projektovej časti,
Hviezdoslavov Kubín,
biblická olympiáda (okresné kolo, krajské kolo)
športové a umelecké súťaže

Z našej tvorby

Tajomstvo kráľa a architekta

Beštie

Lhikan a Gazz boli dobrodruhovia, ktorí akurát nemali čo robiť. Raz jednému prišiel domov takýto list:

Milý Lhikan!

Som starosta mesta Belatona a dopočul som sa, že akurát máš dost času a hľadáš nejaké dobrodružstvo. Potreboval by som pomoc. Pokiaľ máš záujem, prosím Ťa, príď do radnice v Belatone.

S pozdravom

starosta Belatony

Gazzovi prišiel domov taký istý list (samozrejme s jeho menom). Obaja sa rozhodli, že starostovi pomôžu. Prišli do Belatony a okamžite sa vybrali k radnici, kde sa stretli. Lhikan tam bol prvý a keď videl, ako prichádza veľký chlap ozbrojený mečom, povedal si, že to musí byť Gazz.

„Dobrý deň! Vy ste asi Gazz. Teší ma. Ja som Lhikan,“ podával Gazzovi ruku. Ten ju chytil a skoro ju Lhikanovi rozpučil. Pobrli sa teda ku starostovi. Zaklopali na dvere radnice. Otvoril im vysoký komorník, ktorý ich už zrejme čakal.

„Aha, vy musíte byť tí ‚hrdinovia‘,“ povedal a trochu sa uškrnul. „Podťe ďalej, viedol ich na druhé poschodie po veľkých širokých schodoch. Lhikan si ich prezeral a pri tom si so záujmom všimol sochy oblúd. Komorník ich zaviedol pred dvere a odišiel.

Lhikan zaklopal. Ozval sa hlboký hlas: „Podťe ďalej!“ Obaja vošli. Za písacím stolom sedel muž priemernej výšky aj váhy, s plešinou na temene hlavy. „Chcel by som, aby ste mi pomohli s hádankou. Áno s hádankou, nebude sa tu bojovať. Architekt tohto mesta, vraj podľa povesti, vykopal hlboké tunely, ktoré vedú až do hôr. Keby sa nám ich podarilo objaviť, výrazne by to zvýšilo turistický ruch. Takže tu je hádanka,“ ukázal im pergamen, na ktorom bolo napísané toto:

Kamenné oči tam pozerajú,

Tvoje oči teraz nie.

Beštie na seba pozerajú,

a už oslavovať sa im chce.

Keď to nájdeš,

šťastný aj nešťastný budeš.

No predsa len, hoci len o krôčik,

bližšie k víťazstvu budeš.

*Kamenné oči tam pozerajú,
Tvoje oči teraz nie.*

Zneli prvé dva riadky. Lhikan sa poobzeral okolo seba, no nič, čo by malo oči z kameňa, nevidel.

*Beštie na seba pozerajú,
a už oslavovať sa im chce.*

Po chvíli premýšľania našiel možnú súvislosť medzi prvými štyrmi veršami a prečítal si zvyšok:

*Keď to nájdeš,
šťastný aj nešťastný budeš.*

*No preda len, hoci len o krôčik,
bližšie k víťazstvu budeš.*

Len si čosi zamrmlal, čo ostatní ani nemohli rozumieť, čo však neprekážalo, lebo iba nahlas rozmýšľal.

„Pán starosta, máte tu niekde v meste sochy nejakých oblúd, zvierat alebo negatívnych postáv? Možno, že tu je nejaká skupinka takých sôch a možno, že ich oči spolu miera na jeden jediný bod. Tam by teoreticky mohol byť skrytý vchod do tunelov. A tá druhá časť...“ na chvíľu sa odmlčal, uvažoval nad zvyškom textu, „...dúfam, že neznamená to, že tie sochy ožijú a pokúsia sa nás zabiť,“ dokončil svoj monológ a čakal na reakciu starostu.

Po krátkej odmlke mu však čosi napadlo a dodal: „Pán starosta, môžete mi potom ukázať najstaršiu stavbu v meste, na ktorej sú vyobrazené sochy?“

„Aj my sme prišli na to, že to asi budú sochy, a práve tieto na hrade... a aj to, že by sa ich pohľady mali stretnúť..., no nenašli sme to miesto, nikde sa nepretínajú... Keď chceš, môžeš sa presvedčiť a vyskúšať to zas. Jedna socha, minotaur je tu,“ ukázal starosta do rohu miestnosti, „druhá je... no veď ti to nakreslím, aby si mal lepší prehľad o celom hrade...“ Vytiahol zo stola rovný pergamen, brko s atramentom a začal niečo čarbať. Po pár minútach mu ukázal svoje dielo.

„Pán starosta, veľmi tomu nerozumiem. Nemohli by ste mi to popísať?“

„Hm, dobre. K tým sochám teda. Minotaur, Gryf, Troll a Gorgona sa pravdepodobne pozerajú na jedno a to isté miesto, a to je hneď tu vedľa, do jedálne,“ ukázal do juhovýchodného konca miestnosti, „ale Bazilišek nie, ten sa pozerá niekde na oblohu. Možno sme to zle odhadli... áno, to je ono! On sa pozerá tiež na ten istý bod! Že mi to nenapadlo! Pod' za mnou!“ Starosta vstal rýchlosťou blesku a vydal sa prudkým krokom ku dverám. Išiel rovno dole po schodoch. Prešiel pár

poschodí až na prízemie a obišiel podľa svojich poznatkov z mapy, ktorú nakreslil, turnajovú miestnosť a že vraj zamurovaný priestor. Prišli pred sochu veľkého škaredého jaštera, ktorý upieral pohľad niekde hore na strop. Starosta si pomädľil ruky a prehovoril: „Áno! No to je teda... hm, dobré... Pozerajú na jeden a ten istý bod, a ten je v jedálni hore na treťom poschodí... No ale tam som už bol,“ starostov výraz radosti pomaly slabol, „a nič som nenašiel... No nič to, pod', ideme to hore omrknúť, možno sa ti niečo pošťastí nájsť...“ Starosta dohovoric, a vybral sa naspäť.

Ľudia v hrade naň už neupierali také začudované pohľady, ako keď sa ponáhľal dole. Znova obišli turnajovú miestnosť a vyšli na tretie poschodie. Nezamierili rovno, ale doprava. Starosta otvoril dvere do jedálne, v strede ktorej sa nachádzal veľký stôl. Vľavo boli dvere zrejme do kuchyne a na chodbu pre strážu. „Tam,“ povedal starosta, obchádzajúc obrovský stôl a ukazujúc na obraz na stene. „Čiže nič nového...“

Na obraze bolo namaľovaných všetkých päť beští, tancujúcich okolo svietiaceho zlatého kľúča v strede veľkej jaskynnej miestnosti.

Pokračovanie nájdete na našej internetovej stránke.

Jakub, prima

Verba non acta

Zrelá ako luna za splnu, rozmame prechádza cez svoju ... Pásku prianí v zaseknutom filme, bez hudby i... Bez obrázku skladá poklony chudákovi, pánom nepovediac ani... Hlásku jak viola bez strún unavene brnká svoju... Lásku nevinným semienkam vnútri makového... Klásku šepká mená ochotných zničiť svetu krehkú... Masku nevlúdnosti vynáša hore, do pekla, tam... Na ukážku smrti, ktorá cúvne pred silnejším súperom.

Svet je, sakra, preplnený zlom!

Sny sa snívajú.
Plnia sa len fľaše alkoholu.

A život je skreslený...

Ivana

Klamaná sama sebou

Cítim sa prázdna
zvnútra ... praskám.

Bojím sa strachu
a seba ľakám.

Hľadám len pravdu,
no klamem tým seba,

v tichosti pýtam sa,
čo viac som chcela.

V tme kráčam
a kroky strácam,

padám
a spievam vranám.

Ticho si šepkám
a stúpam do bahna,
kde nádej vyschla,
a krása ochabla.

Kedysi unesená
rytmom tanca,
dnes zo zeme
ledva pozviecham sa.

A zliepam nádej
po kútoch stratenú
a verím v šťastie,
lásku nádhernú.

Karin

Niečo

Raz prejdime sa záhradou

a uvidíme jej kĺbmi,

tak opíme sa náladou,

morom naplneným sľubmi.

Aspoň raz to ticho zažiť chcem,

liezť po pradenách kvetu,

ty kráčaj so mnou a ja viem,

dnes uhneme sa svetu...

Život za rozprávku zameňme,

sme predsa blázni jedni,

ja ostanem, ty hádam nie?

Tak potom, kvietok, zvädni.

Ivana

Oči bábik, oči dievčat, oči žien

I.

Bábika v sále, sále tanečnej,
krúti sa vo víre piesne konečnej.
Tančí a smeje sa, jej svet sa točí
hýbe sa a nakláňa... pre jeho oči.

Bábika čaká a tancuje stále,
omamne mladá chuť v tanečnej sále.
Čaká len na toho, ktorý si nepríde,
čo neskoro zjavil sa a prvý odíde

Čaká a dúfa a... (smrť si tancuje
takto to na tomto svete funguje).
Svieti jej mladá tvár, jemnosťou žiari,
(čo ona nemala... to iné dali.)

Po čase padá, len tak, len z ničoho
a zrazu plače, pre nič, len pre toho,
(ktorý jej smútok dal,
ktorý jej lásku vzal,
ten barbar bábike srdiečko dotrhal).

II.

Bábika leží a prach ju rozkladá,
smúti a netančí, (to bolo za mlada).
Čo on si nevzal, to chmáry zobrali,
čo on jej nedal... (iné dostali).

Leží jak tieň, len tak, len bez dychu,
leží a upadá, celkom bez ostychu,
(jej ruky na dlažbe
jej hlava pri pažbe
bábika vystretá na dlažbe po vražde).

Ivana

Zvyšok básne nájdete na našej internetovej stránke.

Výroky z našich tried

Príslovie „Ja nič, ja muzikant“ už nie je in!

In je:

Marek Mokoš: „To nie ja, to moja šauma!“

Norbert Barkol: „Aj môj dedko mal srnca..., ale on zdochol.“

Učiteľka: „Dedko!?“

Norbert Barkol: „Nie! Ten malý.“

Marek Mokoš: „Ja veci nestrácam, ja len zabúdam, kde som ich položil!“

Norbert Barkol: „Dáme tie kriedy vysušiť na radiátor... Aj farebné sú vzácne, aj tie dáme.“

Na hodine slovenčiny v kvinte A:

Učiteľka: „Vieme, že dielo Hamlet je tragédia, v ktorej hlavní hrdinovia vždy zomierajú. Vedel by si povedať, čo priviedlo Oféliu k smrti, prečo sa utopila?“

Študent: „Nevedela plávať.“

Na hodine dejepisu

Profesor: „Starovekí Rimania používali juliánsky kalendár. Aký používame dnes my?“

Žiačka: „Adventný.“

zozbieral Jakub Kočalka

Kupón pre momentálny „výpadok pamäte“ na jednu vyučovaciu hodinu v 2. polroku školského roka 2010/2011. Neplatí pre písomné, kontrolné práce a týždeň pred polročnou klasifikáciou.

Podpis riaditeľa školy:

